

בש"פ 2237/19 - מדינת ישראל נגד פלונית

בבית המשפט העליון

בש"פ 2237/19

לפני:

כבוד השופטת י' וילנר

המבקשת:

מדינת ישראל

נגד

המשיבה:

פלונית

בקשה ראשונה להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו

בשם המבקשת:

עו"ד דפנה שמול

בשם המשיבה:

עו"ד משה סרוגוביץ

החלטה

1. בקשה ראשונה להארכת מעצרה של המשיבה לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), החל מיום 5.4.2019 בתשעים ימים או עד למתן פסק דין בתפ"ח 13903-07-18 בבית המשפט המחוזי תל אביב-יפו, לפי המוקדם.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 5.7.2018 הוגש נגד המשיבה, ילדת שנת 2000, ונגד נאשם נוסף (להלן: הנאשם; להלן יחד: הנאשמים) כתב אישום לבית המשפט המחוזי. על-פי העולה מכתב האישום, הנאשמים ניהלו קשר רומנטי, אשר עורר את התנגדותם של גיסה ואמה של המשיבה, היא המנוחה ז"ל. על רקע ההתנגדות האמורה, קשרו הנאשמים קשר לגרום

למותה של המנוחה ולחבול בגיסה של המשיבה, ובתוך כך העלו במשך מספר חודשים רעיונות לביצוע רצח המנוחה, להעלמת הגופה, לטשטוש הקשר שלהם לביצוע העבירה ועוד. בהמשך לכך, ביום 7.6.2018, ובהתאם לתכנון מקדים של המשיבה והנאשם, הותירה המשיבה את דלת ביתה של המנוחה פתוחה, ובהמשך נכנס הנאשם לבית כשבידו סכין, עטה על ראשו צעיף שהשאירה לו המשיבה, העיר את המנוחה משנתה ודקר אותה 7 דקירות בפלג גופה העליון באופן אשר גרם למותה. המשיבה המתונה בחדרה עד שיסיים הנאשם לבצע את המעשים האמורים, ואלה בוצעו, לפי הנטען, על דעתה, ובהסכמתה. בהמשך לכך, פעלו השניים במטרה להעלים את גופתה של המנוחה ולהטעות את בני המשפחה, וכן השתמשו בכרטיס האשראי של המנוחה לצורך ביצוע עסקאות שונות.

3. בגין מעשים אלה יוחסו למשיבה העבירות הבאות: רצח אם לפי סעיף 300(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ביצוע בצוותא של רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין; קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין; שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין; וכן הונאה בכרטיסי חיוב לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת לבית המשפט המחוזי בקשה למעצר המשיבה עד תום ההליכים המשפטיים נגדה. ביום 3.9.2018, לאחר שהתקיימו מספר דיונים אשר התמקדו ברובם בחלק שנטלה המשיבה בביצוע המעשים, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרה של המשיבה עד תום ההליכים המשפטיים נגדה, וזאת לאחר שקבע כי קיימת עילת מעצר וכן תשתית ראיתית לכאורית ברמה הנדרשת לצורך מעצרה עד תום ההליכים. בית המשפט המחוזי ציין, בין היתר, כי על-אף גילה הצעיר של המשיבה, נסיבות העניין אינן מאפשרות לשקול חלופת מעצר אשר תאיין את מסוכנותה. המשיבה הגישה לבית משפט זה ערר על ההחלטה האמורה, אשר נדחה בהחלטת השופט י' אלרון בבש"פ 6804/18.

עוד יצוין, כי בהחלטתו מיום 11.12.2018 קיבל בית המשפט המחוזי את בקשתה של המשיבה כי עניינה יידון בפניו בשבתו כבית משפט לנוער, וזאת נוכח גילה הצעיר בעת ביצוע העבירות.

5. בשלב זה מתנהל משפט זוטא, ובמסגרתו התקיימו שני דיוני הוכחות ונשמעו שני עדי תביעה. כמו כן, קבועים חמישה מועדים נוספים לדיוני הוכחות, אשר שלושה מהם צפויים להתקיים במהלך תקופת ההארכה המבוקשת.

טענות הצדדים

6. המבקשת טוענת כי המעשים המיוחסים למשיבה מעידים על המסוכנות הרבה הנשקפת ממנה, וכן כי בנסיבות המקרה קיים יסוד סביר לחשוש כי שחרורה של המשיבה יביא לשיבוש הליכי משפט ולהימלטותה מאימת הדין.

7. בדיון שהתקיים לפניי ביום 1.4.2019, התנגדה המשיבה לבקשה וטענה כי הנסיבות שבעטיין בוצעה העבירה, ובהן מערכת היחסים הפתולוגית שניהלה המשיבה עם הנאשם - מעידות על-כך שניתן לאיין את מסוכנותה באמצעות חלופת מעצר. עוד נטען, כי נוכח החלתו של חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971 בהליך העיקרי המתנהל בעניינה של המשיבה, יש לבחון עבודה חלופת מעצר מידתית יותר. בנוסף, נטען כי ההליך העיקרי מצוי אך בראשיתו ואף משכך יש לדחות את הבקשה.

8. לאחר העיון בבקשה, ומשמעתי את טענות באי-כוח הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, שוכנעתי כי דין הבקשה להתקבל.

כידוע, במסגרת בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, על בית המשפט לאזן בין שמירה על ביטחון הציבור ותקינות ההליך הפלילי לבין זכותו של הנאשם לחירות. לשם כך, על בית המשפט להביא בחשבון, בין היתר, את המסוכנות הנשקפת מן הנאשם, לרבות חומרת העבירות המיוחסות לו, את פרק הזמן אשר חלף מאז נעצר הנאשם, את קצב התקדמות ההליך, וכן את החשש משיבוש הליכי משפט ומהימלטות הנאשם מאימת הדין. ככל שתקופת המעצר מתארכת, נקודת האיזון נעה לעבר זכותו של הנאשם לחירות. בתוך כך, ובשים לב למכלול השיקולים הללו, ישוב ויבחן בית המשפט את האפשרות להשיג את מטרת המעצר באמצעות חלופת מעצר (ראו: בש"פ 9567/17 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 8 (19.12.2017); בש"פ 5443/18 מדינת ישראל נ' אביטן, פסקה 6 (9.8.2018); בש"פ 8769/18 מדינת ישראל נ' ותד, פסקה 8 (2.1.2019)).

9. יישום אמות מידה אלה על ענייננו מוליך, כאמור, למסקנה כי יש להיעתר לבקשה ולהאריך את מעצרה של המשיבה. אמנם כן, גילה הצעיר של המשיבה מהווה שיקול חשוב בבחינת בקשה להארכת מעצר, ומצריך בחינה קפדנית מוגברת של השאלה האם ניתן לאיין את מסוכנותה לביטחון הציבור בדרך של חלופת מעצר המצמצמת את הפגיעה בחירותה (ראו: בש"פ 6502/10 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 5 (13.9.2012); בש"פ 8127/12 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 16 (18.11.2012); בש"פ 8155/115 קלר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (9.12.2015)). יחד עם זאת, גילה הצעיר של המשיבה אינו עומד לבדו, והוא נסוג במקרה זה מפני יתר השיקולים הרלוונטיים, ובראש ובראשונה מסוכנותה הרבה של המשיבה הנלמדת מטיב המעשים אשר יוחסו לה בכתב האישום, ובראשם – עבירת רצח אם. אין צורך להכביר במילים על חומרתה הרבה של עבירת הרצח, מהחמורות ביותר בספר החוקים, הנושאת בצדה חזקת מסוכנות סטטוטורית ואף מקימה חשש מובנה להימלטות מאימת הדין (ראו: בש"פ 6722/15 ניג'ם נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (26.12.2015); עניין ותד, בפסקה 9). מטעמים אלה, יש לדחות את טענת המשיבה כי יש בחלופת מעצר כדי לאיין את מסוכנותה לציבור ולהפיג את החשש מפני הימלטותה מן הדין.

10. יתר על כן, במסגרת האיזון הכולל בין השמירה על האינטרס הציבורי לבין זכותה של המשיבה לחירות, יש להביא בחשבון את קצב התקדמות ההליך. במקרה דנן, מדובר בבקשה ראשונה להארכת מעצר, דיוני ההוכחות במשפט הזוטא מצויים בעיצומם, ונדמה כי לעת הזאת ההליך מתנהל בקצב משביע רצון.

11. בשים לב לכל האמור לעיל, ובהתייחס למכלול השיקולים הרלוונטיים, הגעתי לכלל מסקנה כי לא ניתן לקבוע בשלב זה כי הוסטה נקודת האיזון לכיוון זכותה של המשיבה לחירות.

12. אשר על כן, אני מורה על הארכת מעצרה של המשיבה החל מיום 5.4.2019 ב-90 ימים, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 13903-07-18 בבית המשפט המחוזי תל אביב-יפו, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ז באדר ב' התשע"ט (3.4.2019).

ש ו פ ט ת
